

[Jette Pors]

I det omfang det ikke lykkes at redde den pågældende virksomhed, skal det offentlige ved tilbageholdenhed bidrage til at sikre, at andre ikke trækkes med i faldet. Vi siger ikke hermed, at det i enhver situation kan forhindre andres fald, men i de situationer, hvor det kan lade sig gøre, bør det offentlige være tilbageholdende – alt under hensyntagen til de ansattes beskæftigelse. Ellers kommer det offentlige til på et senere tidspunkt på anden måde at betale, og det er jo nu engang sådan, at al erfaring viser, at det første svind er det billigste.

CD ønsker at fastslå, at når en virksomhed går konkurs, så er der rent faktisk kun tilbage at sige noget om, hvor meget gæld der skal afskrives. Pengene er væk, der er normalt ikke noget at hente. Og så lige én ting til: Det behøver jo ikke være den pågældende virksomhed selv, der er skyld i konkursen. Udefra kommende forhold spiller meget ofte ind.

Vi tror ikke, at lovforslaget kan bidrage til at standse konkursrytteri, så kort sagt: Vi afviser forslaget.

Jens Thoft (SF):

Uh, jeg holder så meget af at være fredagspolitisk ordfører. Jeg har en særlig ven i præsidiet, som sørger for, at mine forslag altid kommer på dagsordenen sidst fredag eftermiddag – og det er ikke sagt med henblik på min partifælle. Det er nu særlig rart.

Jeg havde regnet med, at jeg i dag skulle have konstateret, at vi havde flertal, men jeg bemærker, at Det Radikale Venstre ikke ville tage stilling til forslaget, i hvert fald har Det Radikale Venstre ikke optrådt i salen. Det beklager jeg.

Men jeg havde egentlig forestillet mig, at jeg skulle have konstateret, at Folketinget da nu vil gøre en lille smule for at stramme op omkring restancerne, for alle taler jo om de dér stadig voksende restancer. Og de bliver større, ingen tvivl om det, det ved vi godt, det kan vi læse af Skatteministeriets statistikker, men der er ingen, der gør noget som helst ved det.

SF har fremsat et forslag, og det, vi siger, er jo altså, at der skal være en fortrinsstilling for det offentlige. Og hvorfor skal der være det? Jo, for hvis jeg går ud og laver kredit hos mine kreditorer, så har de mulighed for at tage stilling til, om de vil give mig kredit, om jeg er det værd. Går jeg ned og får et benzinkort eller et kontokort eller en kassekredit, så kan banken eller ben-

zinfirmaet eller Magasin tage stilling til, om jeg nu er pengene værd, og mener de ikke, jeg er pengene værd, så kan de sige: Nul kredit, kammerat!

Men det kan det offentlige ikke. Når en arbejdsgiver trækker løn fra sine ansatte, og når en erhvervsdrivende trækker moms fra sine kunder, så er der ikke denne mulighed. Der kan man ikke sige: Hansen eller Jensen eller Pedersen må ikke trække kildeskat, de må kun udbetale B-honorar, og så må de ansatte selv klare det dér med skatten, for vi kan ikke overlade kildeskatten til ham, han stikker bare af med den eller bruger den til andre formål end til at betale det offentlige med. Derfor er der behov for det.

I virkeligheden ville det være logisk, hvis man sagde, at disse midler skulle holdes afsondret fra den øvrige del af virksomhedens formue, for det er ikke virksomhedens penge, det vil jeg gerne understrege, det er det offentlige penge, de er trukket på vegne af det offentlige. Men det ville altså godt nok være for meget bøvl, det vil jeg også gerne understrege, vi skal jo heller ikke gøre livet surt for de erhvervsdrivende, fordi der er nogle enkelte slamberter indimellem, som bruger pengene til andet end det, de var tænkt til. Derfor er det, vi siger, at det offentlige har brug for en særlig stilling.

I de situationer, hvor der er tale om egentligt konkursrytteri – og det er typisk situationer, hvor det offentlige er hovedkreditor, det er jo de situationer, hvor man kan sige, at der er tale om, at man målbevidst snyder det offentlige – vil vi lade det offentlige få en lettere adgang.

Men forudsætningen for, at det offentlige kan gå ind som den dér fæle stat, som hr. Tom Behnke talte om, er jo altså, at der ikke er andre kreditorer, der protesterer. Hvis vi tager Bøje Nielsens konkursbo – jeg er ked af at trække sådan et konkret eksempel ind, men Bøje Nielsens konkursbo har været rimelig velbehandlet i pressen – så er det helt givet, at en lang række andre kreditorer ville sige, at det offentlige i denne sag var inhabil, hvad jeg i øvrigt også mener det offentlige ville være. Jeg tror ikke, det offentlige kunne drømme om at gå ind i sådan en sag, men der var jo altså også andre kreditorer, der havde erklæret den pågældende konkurs. Det er nemlig en anden forudsætning, at der ikke er andre kreditorer, der har erklæret den pågældende konkurs.